

JESTEL

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

17 noiembrie 2011 *

În cauza C-454/10,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Bundesfinanzhof (Germania), prin decizia din 3 septembrie 2010, primită de Curte la 17 septembrie 2010, în procedura

Oliver Jestel

împotriva

Hauptzollamt Aachen,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul J. N. Cunha Rodrigues, președinte de cameră, domni U. Löhmus (raportor), A. Rosas, A. Ó Caoimh și A. Arabadjiev, judecători,

avocat general: domnul P. Cruz Villalón,
grefier: domnul A. Calot Escobar,

* Limba de procedură: germana.

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru guvernul ceh, de domnul M. Smolek și de doamna K. Havlíčková, în calitate de agenți;

- pentru Comisia Europeană, de domnul B.-R. Killmann și de doamna L. Bouyon, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 14 iulie 2011,

pronunță prezenta

Hotărâre

- ¹ Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 202 alineatul (3) a doua liniuță din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58 denumit în continuare „Codul vamal”).

- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Jestel, pe de o parte și Hauptzollamt Aachen (Biroul Vamal Principal din Aachen, denumit în continuare „Hauptzollamt”), pe de altă parte, cu privire la plata unei datorii vamale născute din introducerea ilegală a mărfurilor pe teritoriul vamal al Uniunii Europene.

Cadrul juridic

- 3 Articolul 202 din Codul vamal prevede:

„1. O datorie vamală la import poate să ia naștere prin:

- a) introducerea ilegală pe teritoriul vamal al Comunității a mărfurilor supuse drepturilor de import sau

[...]

În sensul prezentului articol, introducerea ilegală reprezintă orice introducere care încalcă dispozițiile articolelor 38-41 și articolul 177 a doua liniuță.

2. Datoria vamală se naște în momentul în care mărfurile sunt introduse ilegal.

3. Debitorii vamali sunt:

- persoana care introduce ilegal astfel de mărfuri;
- orice persoană care a participat la introducerea ilegală a mărfurilor și care știa sau ar fi trebuit să știe în mod normal că o astfel de introducere este ilegală;
- orice persoană care a dobândit sau deținut mărfurile în cauză și care știa sau ar fi trebuit să știe, în mod normal, în momentul achiziționării sau primirii mărfurilor, că ele au fost introduse ilegal.”

Acțiunea principală și întrebările preliminare

- 4 Din decizia de trimitere, precum și din dosarul înaintat Curții rezultă că, în perioada cuprinsă între luna aprilie 2004 și luna mai 2006, domnul Jestel a scos la licitație mărfuri provenind din China pe platforma internet eBay, pe care acesta gestiona două magazine online. Domnul Jestel a acționat în calitate de intermediar pentru încheierea unor contracte de vânzare a acestor mărfuri și a recuperat contraprestația vânzării. Stabilirea prețurilor și furnizarea mărfurilor menționate au fost asigurate de către furnizorul chinez al acestora. Astfel, furnizorul chinez este cel care le-a expedit direct, prin poștă, cumpărătorilor stabiliți în Germania.
- 5 Mărfurile în litigiu în acțiunea principală au fost livrate acestor cumpărători fără să fi fost prezentate în vamă, fără ca taxele la import să fi fost încasate, aparent ca urmare a informațiilor eronate comunicate de respectivul furnizor în ceea ce privește conținutul și valoarea expedierii.

- 6 Hauptzollamt a emis o decizie de impunere împotriva domnului Jestel pentru o taxă vamală de aproximativ 10 000 de euro, precum și pentru o taxă pe valoarea adăugată la import de aproximativ 21 000 de euro. Acesta a arătat în special că domnul Jestel a participat la introducerea ilegală de mărfuri pe teritoriul vamal al Uniunii, în sensul articolului 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal. Contestația administrativă formulată împotriva deciziei menționate a fost respinsă.

- 7 Finanzgericht Düsseldorf a respins acțiunea introdusă de domnul Jestel împotriva deciziei Hauptzollamt. Rezultă din dosar că această instanță a statuat, în primul rând, că introducerea mărfurilor în cauză a fost ilegală în sensul articolului 202 din Codul vamal, în măsura în care, pe de o parte, aceasta a fost efectuată cu încălcarea unor dispoziții prevăzute la articolele 38-41 din acest cod și, pe de altă parte, scutirea trimiterilor poștale de obligația prezentării în vamă nu era aplicabilă mărfurilor respective din moment ce valoarea reală a acestora depășea pragul stabilit de 22 de euro. În al doilea rând, domnul Jestel era debitor al datoriei vamale, în special în temeiul articolului 202 alineatul (3) a doua liniuță din același cod.

- 8 Sesizată cu o acțiune „în revizuire” împotriva acestei hotărâri, instanța de trimitere arată că, potrivit domnului Jestel, încheierea contractelor de vânzare pe eBay, precum și transmiterea numelor și a adreselor cumpărătorilor către furnizorul chinez, operații care au avut loc cu mult timp înainte de livrarea mărfurilor menționate și care prezentau relevanță numai ca temei juridic al transportului, nu constituiau o participare la această introducere în sensul articolului 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal.

- 9 Instanța de trimitere arată că problema dacă domnul Jestel a prevăzut că importurile în litigiu în acțiunea principală erau ilegale sau dacă, astfel cum afirmă acesta, a presupus că importurile au fost efectuate în mod legal, în pofida unor îndoieli pe care le-ar fi avut în acest sens, nu a fost încă soluționată. Totuși, această instanță consideră îndoielnic faptul că, în împrejurări precum cele în litigiu în acțiunea principală, o persoană ar fi debitor al datoriei vamale în temeiul dispoziției menționate, și aceasta

chiar în cazul în care persoana are în vedere, respectiv se așteaptă ca vânzătorul să efectueze introducerea ilegală pe teritoriul vamal al Uniunii a mărfurilor în cauză.

10 În aceste condiții, Bundesfinanzhof a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

- „1) Devine debitor vamal, în urma «participării» la introducerea ilegală a unor mărfuri pe teritoriul vamal al Uniunii Europene, în sensul articolului 202 alineatul (3) a doua liniuță din [Codul vamal], persoana care, fără să contribuie în mod direct la introducerea mărfurilor, intermediază încheierea contractelor de vânzare care au ca obiect mărfurile respective, cunoscând astfel faptul că vânzătorul urmează să livreze mărfurile sau o parte a acestora prin posibila sustragere de la plata taxelor la import?

- 2) Dacă situația se regăsește în speță, este suficient ca persoana în cauză să considere acest lucru posibil sau persoana respectivă este considerată debitor vamal numai în cazul în care se așteaptă ca acest lucru să se producă?”

Cu privire la întrebările preliminare

11 Prin întrebările adresate, care trebuie să fie examinate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că o persoană care, fără să contribuie în mod direct la introducerea mărfurilor, a intermediat încheierea contractelor de vânzare care au ca obiect mărfurile respective trebuie considerată ca participantă la introducerea ilegală de mărfuri pe teritoriul vamal al Uniunii. În cazul unui răspuns

afirmativ, instanța menționată urmărește să afle dacă o astfel de persoană nu devine debitoare a datoriei vamale în temeiul acestei dispoziții decât atunci când aceasta se așteaptă ca introducerea mărfurilor în cauză să fie ilegală sau dacă este suficient, pentru a o califica astfel, ca persoana să considere numai ca fiind posibilă o astfel de introducere.

- 12 Mai întâi trebuie amintit că, de la intrarea în vigoare a Codului vamal, legiuitorul Uniunii a intenționat să determine în mod complet condițiile de stabilire a persoanelor debitoare ale datoriei vamale (a se vedea Hotărârea din 23 septembrie 2004, *Spedition Ulustrans*, C-414/02, Rec., p. I-8633, punctul 39, Hotărârea din 3 martie 2005, *Papismedov și alții*, C-195/03, Rec., p. I-1667, punctul 38, precum și Hotărârea din 15 septembrie 2005, *United Antwerp Maritime Agencies și Seaport Terminals*, C-140/04, Rec., p. I-8245, punctul 30). În cazul unei datorii vamale născute din introducerea ilegală a mărfurilor pe teritoriul Uniunii, de tipul celei prevăzute la articolul 202 din codul menționat, persoanele care pot fi debitoare sunt enumerate la alineatul (3) al acestui articol.
- 13 În conformitate cu jurisprudența Curții, din textul acestui ultim alineat rezultă că legiuitorul Uniunii a intenționat să definească în sens larg persoanele care pot fi recunoscute ca debitoare ale datoriei vamale, în cazul introducerii ilegale a mărfurilor supuse taxelor la import (a se vedea Hotărârea *Spedition Ulustrans*, citată anterior, punctul 25, precum și Hotărârea *Papismedov și alții*, citată anterior, punctul 38).
- 14 În continuare, este necesar să se constate că o persoană precum domnul Jestel, în măsura în care activitatea acesteia se limitează la intervenția în încheierea contractelor de vânzare a mărfurilor, la recuperarea contraprestației vânzării, precum și la comunicarea numelor și a adreselor cumpărătorilor către furnizorul mărfurilor menționate, nu poate fi debitoare a datoriei vamale în temeiul primei și al celei de a treia liniuțe ale alineatului (3) menționat. Astfel, aceste liniuțe vizează persoana care

a introdus material mărfurile fără să le declare (a se vedea Hotărârea din 4 martie 2004, Viluckas și Jonusas, C-238/02 și C-246/02, Rec., p. I-2141, punctul 29, precum și Hotărârea Papismedov și alții, citată anterior, punctul 39) și, respectiv, persoanele care au cumpărat sau au deținut aceste mărfuri în urma introducerii lor.

- 15 În temeiul articolului 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal, sunt debitoare ale datoriei vamale persoanele care au participat la introducerea ilegală a mărfurilor pe teritoriul Uniunii și care știau sau ar fi trebuit să știe în mod normal că o astfel de introducere este ilegală. De aici rezultă că, în temeiul acestei dispoziții, calificarea ca debitor este subordonată față de două condiții, dintre care prima este obiectivă, și anume participarea la introducerea menționată, iar cea de a doua este subiectivă, respectiv faptul că persoanele au participat cu bună știință la operațiunile de introducere ilegală (a se vedea în acest sens Hotărârea Papismedov și alții, citată anterior, punctul 40).
- 16 În primul rând, cu privire la condiția obiectivă cuprinsă în dispoziția menționată, Curtea a statuat că au participat la introducerea ilegală persoanele care au luat parte în orice mod la această introducere (Hotărârea Spedition Ulustrans, citată anterior, punctul 27).
- 17 În această privință, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 39 din concluziile prezentate, legiuitorul nu a precizat că persoanele vizate de această dispoziție sunt numai cele care au contribuit în mod direct la introducerea ilegală. Prin urmare, dispoziția menționată poate viza și persoanele care sunt implicate în acte care au legătură cu această introducere.
- 18 În ceea ce privește împrejurările din cauza principală, este necesar să se arate că atât încheierea contractelor de vânzare în cauză, cât și livrarea mărfurilor care fac obiectul acestor contracte constituie elemente ale unei operațiuni unice, respectiv vânzarea acestor mărfuri. Prin urmare, o persoană precum domnul Jestel în cauza principală

care, fără să contribuie în mod direct la introducerea ilegală de mărfuri pe teritoriul vamal al Uniunii, a acționat ca intermediar pentru încheierea unor contracte de vânzare care au ca obiect aceste mărfuri trebuie considerată participantă la această introducere în sensul articolului 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal.

- 19 În al doilea rând, cu privire la condiția subiectivă cuprinsă în dispoziția menționată, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă, pentru ca această condiție să fie îndeplinită, este necesar ca participanții vizați de aceeași dispoziție să prevadă ilegalitatea introducerii sau dacă este suficient ca aceștia să o considere numai ca fiind posibilă. Această întrebare are legătură cu împrejurări speciale din cauza principală, în care introducerea ilegală a intervenit ulterior actului de participare.
- 20 Or, condiția subiectivă prevăzută la articolul 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal se întemeiază pe faptul că persoanele care au participat la această introducere știau sau ar fi trebuit să știe în mod normal că este ilegală, ceea ce presupune că persoanele respective aveau sau trebuiau să aibă în mod normal cunoștință despre existența unei ilegalități sau a mai multor ilegalități.
- 21 Întrucât condiția menționată vizează considerații de ordin factual, în temeiul repartizării competențelor între instanțele Uniunii și instanțele naționale, este de competența instanței de trimitere să aprecieze dacă aceasta este îndeplinită în cauza principală (a se vedea în acest sens Hotărârea Papismedov și alții, citată anterior, punctul 41). Cu toate acestea, Curtea, pronunțându-se asupra trimiterii preliminare, poate, dacă este cazul, să ofere precizări destinate să orienteze instanța de trimitere în aprecierea pe care aceasta o va efectua (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 septembrie 2009, Severi, C-446/07, Rep., p. I-8041, punctul 60, și Hotărârea din 11 noiembrie 2010, Danosa, C-232/09, Rep., p. I-11405, punctul 34).

- 22 În această privință, pe de o parte, trebuie să se considere că formula „ar fi trebuit să știe în mod normal” utilizată la articolul 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal se referă la comportamentul unui operator avizat și diligent.
- 23 Pe de altă parte, este de competența instanței de trimitere să efectueze o apreciere globală a împrejurărilor din cauza principală.
- 24 Astfel, în special, este necesar să se considere că o persoană care acționează în calitate de intermediar pentru încheierea unor contracte de vânzare trebuie să știe că livrarea de mărfuri provenite dintr-o țară terță și care au destinația în Uniune dă naștere obligației de a achita taxe la import. Prin urmare, este relevantă întrebarea dacă intermediarul a întreprins toate demersurile care puteau fi așteptate în mod normal din partea sa pentru a se asigura că mărfurile în cauză nu vor fi introduse în mod ilegal, în special dacă acesta a informat furnizorul cu privire la obligația sa de a declara mărfurile în vamă.
- 25 Trebuie astfel să fie luate în considerare informațiile care erau la dispoziția intermediarului sau despre care acesta trebuia să aibă în mod normal cunoștință, în special ca urmare a obligațiilor sale contractuale. În acest context, trebuie de asemenea să se stabilească dacă taxele la import care trebuie achitate erau menționate în contractele de vânzare sau în celelalte documente aflate la dispoziția intermediarului, de unde ar rezulta astfel că introducerea mărfurilor pe teritoriul Uniunii s-a efectuat în mod legal.
- 26 Pe de altă parte, poate fi luată în considerare perioada în care intermediarul a efectuat prestațiile pentru vânzătorul mărfurilor în cauză. Astfel, dacă intermediarul a efectuat prestațiile pe parcursul unei perioade lungi, pare puțin probabil că acesta nu a avut ocazia de a lua cunoștință despre practicile vânzătorului respectiv cu privire la livrarea mărfurilor menționate.

- 27 Având în vedere considerațiile de mai sus, trebuie să se răspundă la întrebările adresate că articolul 202 alineatul (3) a doua liniuță din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că persoana care, fără să contribuie în mod direct la introducerea mărfurilor, a participat la aceasta în calitate de intermediar pentru încheierea contractelor de vânzare care au ca obiect mărfurile respective trebuie considerată ca debitoare a datoriei vamale născute din introducerea ilegală a mărfurilor pe teritoriul vamal al Uniunii, din moment ce această persoană știa sau trebuia să știe în mod normal că introducerea menționată este ilegală, fapt a cărui apreciere este de competența instanței de trimitere.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 28 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Articolul 202 alineatul (3) a doua liniuță din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar trebuie interpretat în sensul că persoana care, fără să contribuie în mod direct la introducerea mărfurilor, a participat la aceasta în calitate de intermediar pentru încheierea contractelor de vânzare care au ca obiect mărfurile respective trebuie considerată ca debitoare a datoriei vamale născute din introducerea ilegală a

mărfurilor pe teritoriul vamal al Uniunii Europene, din moment ce această persoană știa sau trebuia să știe în mod normal că introducerea menționată este ilegală, fapt a cărui apreciere este de competența instanței de trimitere.

Semnături